

Något om bekännelsen

Svar till en bekymrad ung troende själ.

Gud give dig mycken nåd, frid, hugsvalelse och starkhet. Amen.

Med glädje fattar jag pennan för att skriva till dig, och huru gärna skulle jag icke nu skriva både mycket och gott – ett långt anderikt brev! Men jag känner mig just nu alldeles oskicklig. Dock jag skriver helt enkelt, vad jag i synnerhet ville säga dig.

Jag ser av ditt brev tvenne motsatta erfarenheter som kämpa om dig. Först den stora nåden, den nåd du erfårit och erfar; och å andra sidan ditt lidande av synden och världen. Levde nu ditt hjärta rätt nedsänkt i nåden, så bleve allt annat ej blott drägligt, utan det skulle såsom stoft förflyga till intet. Vad betyder all denna tidens vedermöda, allt »tvång i världen», emot den stora nåd, som vederfarits dig, att du blivit dragen av Gud och uttagen ifrån världen och från mörkret, från satans makt och försatt i Guds Sons rike, i andligt ljus, i nåd och vänskap med Gud, i delaktighet med de heligas arvsloft i ljuset? Lyckliga vän! Lyckliga år, då detta hände dig!

Vidare: Vad betyder allt tvång i världen, allt lidande av dig själv och ditt onda emot den härlighet, som skall uppenbaras på dig, den frihet och ära, som väntar dig? Ja, än mer: Vad betyda alla dina synder, all din brist och kallsinnighet (vilka visst äro svåra synder) – vad betyder allt detta, **allt ditt**, emot den stora, viktiga, dyra lösen, som ändå nu verkligen blivit given för dig, och den nåd, den stora, fria nåd, rättfärdighet och välbehag i Guds ögon, som därför tillägnas dig? All din uselhet förlorar sig och försvinner här. Visst kunna dina synder, din kallsinnighet, människofruktan, ditt avgudereri m.m. vara svåra; men här bliva de dock ganska ringa emot Guds Sons blod, vilket ju dock nu blivit för dig utgjutet, då må du vara, huru du kan.

Det du mest beklagar i ditt brev är, vad jag ock förstått skulle bliva det svåraste för dig, nämligen din människobehagsamhet, människofruktan och därav kommande oförmögenhet att *bekänna*. Om den saken vill jag säga några ord: Jag vet, att den rätta grunden hos dig blivit lagd, att du nämligen *efter den invärtes människan har lust att vara din Frälsare trogen och bekänna hans namn*; men förmågan och sättet att verkställa detta fattas dig. Först, bekymra dig ej över måttan härom. Gud skall själv giva dig sätt och förmåga, då honom tackes. För det andra, har du felat och uraktlåtit, vad du bort, bekänn det genast, bed om och tag emot den förlåtelse, som du ser, att den förnekande Petrus fick. Tro det med visshet och glädje, så att ditt hjärta varder helt glatt och friskt och inför Gud upprättat. *Då först kan du bekänna.*

Men nu något om sättet. Huru skall du börja? Jag tänker härvid på min egen erfarenhet i de första åren. Att bekänna med direkta ord för vem som helst är oss ej alltid möjligt; men man har flera andra sätt. T.ex. om du finner blott en enda mindre betydande person, med vilken du kan läsa eller tala något, så begynn där; och se, du har därmed kanske bekänt för en hel stad, ty det skall snart sägas om dig: Hon har blivit en »läsare» m.m. Eller ett annat sätt: vad du ej förmår öppet säga till din omgivning, det säger du indirekt, om du t.ex. blott låter dina böcker ligga framme, ofta läser, eller ej kan delta i uppenbart syndiga nöjen och anför såsom skäl, att du anser det för synd.

Sådana tillfällen både avtvinga dig och hjälpa dig till bekännelse. Men se, du känner detta, därför grubar du dig för att visa även *dess tecken* av ditt tillstånd. Nu, om så skett och sker en och annan gång, vilket du bittert får känna, så får det dock icke ske framgent. Ja, du får ock mycket mera kraft och lust att bekänna, så snart du brutit dig igenom. Men vad jag vidare kunde vilja säga dig härom, har jag redan sagt i en artikel om »utgåendet från världen» i första årg. av Pietisten.

Jag måste nu lämna dig, bedjande till Gud, att han måtte i alla dina livsdagar glädja och styrka dig med sin nåd, sitt ord och sin närvaro. Håll dig inom fästet, såsom duvan i bergsklyftan. Håll dig tätt intill Frälsaren. I honom har du allt, vad du behöver, nämligen en försvarare, en advokat mot dina synders åklagare, en fullkomlig rättfärdighet, nåd och välbehag hos Gud, en vän i ensamheten, en tröstare, ett stöd i nöden, ditt liv i döden. Förbliv i honom, så är du alltid tack för Gud och alltid lycklig.

C-O Rosenius 1843

© **Pietisten 2026**

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com